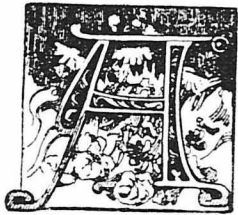

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΙΟΝ

ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ...

ΠΟ τη στιγμή που βασιλευσε ο ήλιος, ξέσπασε μεγάλη τρικυμία. Τα ματαιωμένα κύματα του 'Ατλαντικού χτυπούσαν με λύσσα το χαμηλό σπύρα του φαροφύλακα Ζάν Μαρι Κερμοάζ, που ήταν χτισμένο σε μια άκρη του νησιού Ουδασάν, κοντά σ' ένα βράχο όπου δριθυώτανε ο μαυρός και ψηλός όγκος του φάρου, δίπλα στα ερείπια ενός παλιού πέγγου.

Ο Κερμοάζ ήταν ξεπλιωμένος στο κρεβάτι του, βαρειά άρροστος, κι 'έβριζε θεούς και δαίμονες του, επειδή αναγκάστηκε ν' αφήσει τον 'Υ6. Ο 'Υ6 ήταν νέος, ξύπνιος, με σιδερένια υπέρταση. 'Όστόσο, ο Κερμοάζ δεν τον είχε εμπιστοσύνη. Δεν ήταν βέβαιος αν το παιδί, κείνο θα τα κατάφερνε να βγάλει όλη τη δουλειά πέρα. Μά ο φόρος φαροφύλακας δεν μπορούσε να πείσει τα πόδια του. Ήταν κατώκοιτος. 'Όλο το κορμί του ήταν πιασμένο. Και ο Ζάν Μαρι βουγούσε και παράδενε στο κρεβάτι του, ενώ η κόρη του, η Ρόζα, δεν ήξερε πειά τι να κάνει για να παρηγορήσει τον πατέρα της και ν' ανακουφίσει τους πόνους του.

Στο μεταξύ, ο 'Υ6, μονάχος στο φάρο, αδιάφορος για το άνατριχιαστικό θέμα που παρουσιάσε γύρω του ή μαγιά του ταρμαγμένου άκεανού, ήταν χαρούμενος κι' ευντυχημένος. Ή νησί του πανηγύριζε άπο χαρά. Τι σημασία είχε αν ο οφθαλμός ήταν μαυρός και ατελειρωτός, πάνω άρ' το κεφάλι του, αν τόν τρομοδίδε τού άκεανού γούδατα όλίνα πού πένθιμο και βουρωό. Ή φάρος όλόκληρη τού φαινότανε ήμιολοσιμένη και χαυρογλαστή, επειδή η Ρόζα τού είχε ρίξει εκείνη τήν ήμέρα μιá στοργική ματιά. Ή καρδιά τού 'Υ6 χτυπούσε άπό μιá άπέφρανη, άπροσιμήτη έλιπίδα.

Ο 'Υ6 άγαπούσε κορυφά, άπό πάλιν καρδιά τή Ρόζα. Μά κείνη είχε δείξει άδιαφορία για τά αίσθημάτά του, επειδή ήταν σχεδόν άραβανοσασμένη με τόν Περόνκι Λεμοά, ένα άπό τά καλύτερα καλλιφάρια τού νησιού. Ο Περόνκι είχε φύγει πριν άπό κάμποσες βδομάδες με μερικους άλλους φαράδες, κι' επρόκειτο να γυρίσει πίσω άυτές τις ήμέρες. Ή σκέψη αυτή έκανε τή Ρόζα χαρούμενη. Άγαπούσε τώρα όλο τόν κόσμο. Μά ο 'Υ6 είχε παρεξηγήσει τής θεομής και στοργικές ματιές πού τού έρχονγε ή ευντυχημένη κατέλα. Είχε νοιώσει, ότι τά βλέμματα άυτά ήσαν μοναχα για κείνον. Και άρχισε να έλλειξη πώς ή νέα θά είχε συγανηθεί έπί τέλους άπό τή λατρεία του.

Όσο προχωρούσε ή νύχτα, ή τρικυμία θέριανε περισσότερο. Ο οφθαλμός γινότανε πού μαυρός. Ή λάμψη τού φάρου φώτιζε γύρω-γύρω έναν παραμένο και άνησικο άκεανό.

— Ο Θεός να λυπηθή άυτούς πού ταξιδεύουν! ψιθύρισε ο 'Υ6. 'Υστερα ξεκαθάρισε τού φάρου, είδε αν λειτουργεί καλά ο μηχανισμός του, πήρε τά κιάλια του κι' έβριζε μιá ματιά γύρω του. Και έαφηνά, είδε σί μεγάλη άπόσταση τρεις, πέντε, δέκα γολέτες πού παράδεναν μέσα στη μαγιά τών κημάτων. Ο 'Υ6 ανενώρισε τά φαράδια πού έκαυρωνούσαν στο Ουδασάν και χτυπούσαν να βροήν ένα άσφαλισμένο μέρος για ν' άράξουν. Μά ή νύχτα ήταν μαύρη κι' άναστρο, σιωπινή σαν τήν Κόλαση και σκέπαζε με τά πέλα της τούς μικρούς βράχους και τούς ύφάλους πού ήσαν σκορασιμένοι έκει. 'Επρετε τού φός τού φάρου νά σταματήσει σ' ένα σημείο, να τού φωτίσει καλά για να ιδούν οι φαράδες τού δρόμο πού θά τούς έβγαζε χωρίς κίνδυνο στο λιμάνι.

Όστόσο, ο 'Υ6 έβρινε άκίνητος, πού σταυρωμένα τά χέρια στο στήθος του. Τά μάτια του πετούσανε λάμψεις, πού άρχιες κι' άπό τής άστρατές πού έρχιζαν τόν ουρανό. Και σέ μιá στιγμή, γύρισε τού φός τού φάρου πρós τήν αντίθετη πλευρά, άφίνοντας τής φαράδαρες σέ βαθύ σιωτάδι!

Γιατί το έκανε αυτό ο 'Υ6, ο ίδιος άνθρωπος πού παρακαλούσε

πριν άπό λίγο τόν Θεό να λυπηθή εκείνους πού ταξιδεύαν; Γιατί σπύλλοιςτρε, ότι μέσα σέ μιá άρ' άυτές τής βάρκες βρισκότανε και ο Περόνκι Λεμοά, ο άραβανοσαστικός τής Ρόζας. Κι' ένα άπέφρανο μισός άρχισε να κινυγνώνεται στην καρδιά τού 'Υ6 για τόν Περόνκι — πού γυρούσε τώρα για να τού πάρη τήν ευντυχία του...
— Αν ο 'Υ6 θά φώτιζε τής φαράδαρες, ο Περόνκι θά βρισκόταν σέ λίγο εκτός κινδύνου και θά έσκαγγε στην άγκαλιά του τή Ρόζα, πού θά λημονούσε άσφαλώς τή στοργική ματιά πού είχε ρίξει σ' άυτόν. Και άφού ο 'Υ6 είχε τώρα στη διάθεσή του τόν αντίπληό του, δεν θά τόν άφανε να γλυτώσει. Δεν θά τόν βοηθούσε με τού φός τού φάρου. Τι σημασία είχε, αν μαζί με τόν Περόνκι θά χανόντουσαν και τούσες άλλες ψυχές; Ο 'Υ6 δεν μπορούσε πειά να σπύλλοιςτρε κίποτε. Τό μόνο πού τόν ενδιέφερε, ήταν να μη βγην ζωντανός ο Περόνκι άπό κείνη τήν τρομακτική θαλασσοταραχή.

Και τού φός τού φάρου ξεκαλοπούσανε να είνε γυρισμένο πρós τού αντίθετο σημείο, ενώ ή δέκα φαράδαρες χαροτάλευαν μέσα στο σιωτάδι, μέσ' στην όρηγή τού άκεανού.

Στο μεταξύ, ο Ζάν Μαρι Κερμοάζ δεν μπορούσε να ήσυχάσει στο κρεβάτι του. Στριφογύριζε στο στρώμα του, προσπαθώντας ν' αναγκωθή. Κι' όταν τέλος είδε και μόνος του, ότι τού ήταν άδύνατο να σταθί δρθως στά πόδια του, είτε τής κόρης του:
— Πήγανε να δής, Ρόζα, μήπως ο 'Υ6 έκανε κανένα λάθος. Κόβταζε αν ο φάρος δουλεύει καλά. Δεν ξέρω γιατί, μά δεν έχω μεγάλη εμπιστοσύνη άυτού τού παιδιού...
Ή Ρόζα αναγκάστηκε να ύπακοήση στον πατέρα της, αν και φοδύτανε να τόν αφήσει μονάχο στην κατάσταση πού βρισκότανε. Τύλιξε τού κεφάλι της μ' ένα σάλι, έβριζε στους ώμους της ένα πέτσινο σακκάκι τού γέρου και βγήκε έξω.

— Πήγανε να δής, Ρόζα, μήπως ο 'Υ6 έκανε κανένα λάθος. Κόβταζε αν ο φάρος δουλεύει καλά. Δεν ξέρω γιατί, μά δεν έχω μεγάλη εμπιστοσύνη άυτού τού παιδιού...

Ή Ρόζα αναγκάστηκε να ύπακοήση στον πατέρα της, αν και φοδύτανε να τόν αφήσει μονάχο στην κατάσταση πού βρισκότανε. Τύλιξε τού κεφάλι της μ' ένα σάλι, έβριζε στους ώμους της ένα πέτσινο σακκάκι τού γέρου και βγήκε έξω.

Μόλις έφυγε ή Ρόζα, ο Κερμοάζ πέταξε τά σκεπάσματά του και βάζοντας όια τά δυνατά του, κατέβηκε άπό τού κρεβάτι. Τόν έπιασε όμως δυνατή ζάλη. Κι' αν δεν στηριζότανε σ' ένα τραπέζι, θά έπεφτε κάτω. Δεν μπορούσε άκούα να περπατήσει. Μά επειδή τού φαινότανε πώς αν ξεναλλάγιαζε, δεν θά σκρυνότανε ποτέ πειά, φρόρεσε τά παπούτσινα του και κάθησε σέ μιá καρέλα.

— Καταραμένα γεράματα! μουνοβούριζε.

Έξαφνη, άνοιξε ή πόρτα μ' όρημη και παρουσιάστηκε ή Ρόζα, έξαλλη κι' αναμαλλιασμένη.

— Ο φάρος σάθηκε άκίνητος, πατέρα! φώναξε.

Ο γέρο Κερμοάζ άνατριχίασε. Σκωθώθηκε δρθως σαν άτόματο. Τό γέρονο σάμα του είχε πάει μιá παραξένη εδκινησία!

— Έβριζε ένα σακκάκι στους ώμους του, άναψε ένα φανάρι και ξεκοίμασε τού μισοτούνη του άπό τόν τοίχο.

— Τι κάνεις, πατέρα! άνέκραξε ή Ρόζα.

— Πρέπει να πάω στο φάρο να ιδώ τι συμβαίνει! άποκρίθηκε ίκείνους με σταθερή και άποφασιστική φωνή.

— Μά δεν θά μπορούσε να φτάσεις εκεί! Θά πέσης στο δρόμο!

— Μη φοβάσαι για μένα! Πάμε, πού σου λέω!...

Ή Ρόζα κατάλαβε, ότι ήταν περιττό να προσπαθήσει να μεταπειση τόν πατέρα της. Και ή άλήθεια είνε, ότι έβλεπε και ή ίδια πώς ή παρουσία τού πατέρα της ήταν άπαράντητη στο φάρο. Ο 'Υ6 δεν θά τά κατάφερνε μόνος του. Ο φάρος θά είχε χαλάσει. Στεκότανε άκίνητος, ενώ έπρεπε να περιστρέφεται, για να φωτίη όλη τή θαλάσσα. Ή σκέψη μονάχα, ότι ίσως εκείνη τή στιγμή να κινδύνευε ο άγαπημένος της και περιμενε με λαχτάρα να ιδή μέσ' στη νύχτα τού παρηγορητικό φός τού φάρου, τήν έκανε να τρέμη άπό φόβο και να σταυρωκοπέται.

Ο γέρο Κερμοάζ κινδύνευσε πολλές φορές να πέση στο δρόμο. Τόν έμψιχνονε όμως ή ιδέα τού καθηροντός του. Και περπατούσε πού γυρίσρα κι' άπό τήν κόρη του, πού έτρεχε σκεδόν για να τόν φτάσει.

Τέλος έφτασαν στο φάρο.

Ο Ζάν Μαρι άρχισε ν' ανεβαίνει δυό-δυό τις σκάλες, άσπυλοθούμενος άπό τήν κόρη του.

Όταν έφτασε στην κορυφή τού πέγγου, στο διαμέρισμα τού προ-

βολέως, άνοιξε την πόρτα με μία σπαρτιά. Κι έτοιμαζότανε να βρσίση τον βοηθό του τον 'Υ6, για την αδεξιότητά του. Δέν πρόλαβε όμως. Γιατί την ίδια στιγμή άκουστηκε ένα μουγκρητό και κάποιος έβριμσε πάνω στον φαροφύλακα.

Ο γέρο Κερμοιάκ λίγο έλειψε ν' άφήση το φανάρι του να πέση από τ' άχρια του. Μά πρόφτασε ή Ρόζα και τ' άρταξε. Κραυγή τρώμου βγήκε από τ' άχρη της, όταν είδε πως εκείνος που είχε έπιτεθεί του πατέρα της και προσπαθούσε τώρα να τον πιάξη, ήταν ο 'Υ6!...

Ο Ζάν Μαφι συνέζεντρωσε όλες τις δυνάμεις του και ξεγλύσπησε από τ' άσπιδενα χέρια του βοηθού του... Και τον έστρωξε πίσω... Ο 'Υ6 χτύπησε με τ' κεφάλι σ' ένα μοχλό κ' έπεσε κάτω...

— Παλιάνθρωπε! σούλιασε ο φαροφύλαξ. Θα σε κανονίσω σέ λίγο!...

— Είνε άργά πιά! φώναξε ο 'Υ6 μ' ένα διαβολικό γέλιο... 'Η φροδόβαρες θα έχουν βουλιάξει τώρα... Και μαζί μ' αυτές θα παγίρει και ο Πέρονικ... Δέν θά τον ξεναθήης τον άγαρπημένο σου, Ρόζα!... Έγώ τον έκανα να παγίη, γιατί σ' άγαπούσα και δέν ήθελα να σέ πάρη κανέναν άλλος...

Ενώ ο 'Υ6 έλεγε τ' λόγια αυτά, χειρονομώντας σαν τρελλός, ο Κερμοιάκ είχε δάλει σέ κίνησι τ'ο μηχανήμα του φάρου... Ο μεγάλος προβολεύς άρχισε και πάλιν να περιστρέφεται... Και, ξαφνικά, φώτισε τις δέκα φροδόβαρες, που χωροηδόσανε πάνω στα μαυιασμένα κύματα... Δέν είχαν βουλιάξει, λοιπόν! Εύλογημένο άς είνε τ' όνομα τ'ο Θεού!... Ο φαροφύλαξ κράτησε άκίνητο τ'ο φως του φάρου σέ κείνο τ'ο σημείο και ύστερ' από λίγο, ή γολέττες άράσανε σέ άσφαλισμένο μέφος...

Την ίδια στιγμή, ο Κερμοιάκ και ή Ρόζα άκουσαν τ'ον 'Υ6 να θυάξη ένα ξεφωνητό πόνου και άτελειπιας. Επειδή ο άντιζήλος του είχε σωθει από τ'ο θάνατο, και τόν είδαν να όρμιάη σ'όν έξόστη του φάρου και να πέφτη με τ'ο κεφάλι κάτω στα μαυιασμένα κύματα, σ'οβλιάζοντας:

— Συγγνώμη! Συγγνώμη!...

Ο 'Υ6 είχε τιμωρήσει ο ίδιος τόν εαυτό του για τ'ο έγκλημα που σχεδιάσε να κάνη...

Αυτή την ιστορία την άκουσα ένα βράδυ, σέ μία ταβέρνα του Ουεσάν, από ένα γέρο ναυτικό, ένα έφτανε σ' αυτιά μας σβυσμένο ο άντιπάλος του άσάκαστου τραγουδιού του όκειανού...

Μία κοινή, πολύ κοινή έρωτική ιστορία. Μά ή μουσική ύπόκριση της ταραγμένης θάλασσας, έκανε την ιστορία αυτή να έχη ξεχωριστό ενδιαφέρον για μένα. Και όταν ο ναυτικός μου έλεγε πως ή Ρόζα έκανε ύστερ' από λίγο καιρό τούς γάμους της με τόν Πέρονικ, όμολογώ ότι τ'ο ευχάριστο αυτό τέλος δέν σκόρπισε από την ψυχή μου τή μελαγχολία που δοκίμασα για την άτυχη άγάπη του 'Υ6...

ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ 'Υ6...
ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΙΟΝ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ Α'Υ'ΟΠΝΙΑΣ

Ίδου τι συμβουλές δίνει ένας σοφός Άγγλος γιατρός σέ όσους ίσποφέρουν από άπνπνια, για να μη βασανίζονται πια άπ' τ'ο τρομερό αυτό μαρτύριο:

- 1) Τρώγετε ένα έλαφρό φαγητό, μισή ώρα πριν πλαγιαστείτε.
- 2) Πάψετε να καπνίζετε μία ώρα προτού πέσετε σ'ο κρεβάτι.
- 3) Έχετε πάντοτε τ'ο παράθυρο του δωματίου σας άνοιχτά.
- 4) Πέψετε σ'ο κρεβάτι σας ζεστός. Άν τ'α πόδια σας είνε κρύα, φροντίζετε να τ'α ζεσταίνετε με ζεστές μπυτιλιες.
- 5) Μην εργάζεστε ποτέ άμα νυστάζετε.
- 6) Άποφεύγετε τ'α οινόπνευματόδη ποτά, γιατί ζεθείζουν τ'ο νευρικό σύστημα και έπομένως προκαλούν την άπνπνια ή έπνο βαρύν και έφιαλτικόν.
- 7) Βρέχετε, εν ανάγκη, τ'ο κεφάλι σας με κρύο νερό και δάξτε σ'ο λαιμό σας μία κρύα κομπρέσα.
- Και 8) Όταν πέσετε σ'ο κρεβάτι σας μην ξεχνάτε να καταστρώνετε μέσα σ'ο μυαλό σας ώραία και έλαιοφόρα σχέδια για τ'ο μέλλον.

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΕΘΙΜΟ

Ο ΙΟΥΔΑΣ

Την παραμονή της Μεγάλης Παρασκευής, ως τ'α τελευταία χρόνια άκόμα, σ' όλόκληρη την Ισπανία έπρείτο πιστότητα τ'ο έθης περιεργότατο και άγριώτατο έθιμο:

Τή νύχτα της Μεγάλης Πέμπτης προς τή Μεγάλη Παρασκευή, όλες ή είδόνες της Παναγίας και οί σταυροί έσπελάζοντο με βαρυστούς μαύρους πέλλους, εις ένδειξιν πένθους, και κανένα άνθος, κανένα χρυσοκόμλο ιερό σέφος δέν έκείδονε την Άγία Τριάντα των εκκλησιών.

Συγχρότως όλα τ'α παλληκάρια του χωρού, άφου πρώτα έξομολογόντο τις άμαρτίες τους, πλησίαζαν στην Άγία Τριάντα, για να μεταλάβουν κ' άφου μεταλάβαιναν χωρίζονταν κατά σωματεία και με τις σφαίρες τών σωματιών τους έπι κεφάλις πήγαιναν σέ μια δημόσια αίθουσα, τή λεγόμενη εβέντα. 'Η εβέντα είνε αίθουσα που βρισκονταν σ' όλα σχεδόν τ'α ισπανικά χωριά και που χρησιμοποιούνταν για τ'α πιο διαφορετικά πράγματα. Στις εβέντες γίνονταν ή άγοραπωλήριες, τ'α γάμια τών γάμων και τών κηδεών, και τις Κοριμαές χοροί και γλέντια.

Οί νέοι, λοιπόν, άφου έβλεπαν τις πόρτες και τ'α παράθυρα της εβέντας, άδυναζαν πολλές μπυτιλιες κρασί, κ' ύστερα, έρθοι και ξεσκονίζοντο, τραγουδώντας εύλαβώς τους ψαλλούς της Άσολοθίας της Μεγάλης Παρασκευής. Στόν τελευταίο ψαλλό, ένας από τούς νέους, τοποθετούσε σ'α πόδια του Έσταυρωμένου που ήταν χωρμαμένο σ'όν τοίχο της αίθουσής, ένα είδος νεκρικής ύδαίας, στυλοισμένη με κεφάλια νεκρικά και κεφάλια άγγέλων, και εβήης άμέσως στην ύδαία αυτή πήγαιναν κ' έσκαζαν από ένα νομμερο, όλοι οί παριστάμενοι. Έπειτα, στή σειρά, τραβούσε καθένας πάλι και από ένα νομμερο. Ο άριθμός 13 σ'οβιάζε τόν Ιούδα τόν 15ο, δηλαδή μαθητή του Χριστού, που είχε ποιλήσει τόν Υλό του Θεού, για τριάντα δηνάρια, σ'όν Άννα και σ'όν Καϊάφα. Άλλοίμονο λοιπόν σέ μένον, σ'όν όποιο θάψατε τ'ο νομμερο αυτό. Όλοι οί άλλοι του φορούσαν άμέσως τή στολή τών καταδικών με την τρομερή, μισηρή κοικούλα του Τάγματος του Σάν-Μπενίτο. Κι' άπ' τή στιγμή εκείνη ως την ώρα που θα χτισούσαν χωρομύρινα ή καπνάνες της Άναστήσεως, ο δίστιγος νέος ενάσκονε τόν Ιούδα, ήταν ο καταραμένος, ο προδοτής που όλοι οί καλοί χριστιανοί έστρεπε να τόν μωσούν και να τόν κυνηγούν σαν λυσσομένο σκυλί, και σ'όν όποιο κανέναν, αν ήθελε να σώση την ψυχή του, δέν έστρεπε να δάση καμιά άπαισίτως βοήθεια, ούτε νερό, ούτε ψωμί.

Ο κακορίζικος Ιούδας έφρευγε άμέσως από τή εβέντα, τραβούσε κατ' εβένταν στην έξοχη, και προσπαθούσε, όλη τή νύχτα να κρυφτ'ή σέ καμιά σπηλιά, σέ καμιά μαύρη λήμη, για να κινή αυτός που θά τόν κυνηγούσαν, να χάσουν τ'α ίχνη του.

Την άλλη μέρα, άπ' τ'α ξεμυρομάτα, οί άλλοι άρχιζαν τ'α μαζιματα και τ'ο κυνηγητό. Όρες και ώρες έμαγχαν σ'α δάχη, σ'ους δεντροθήκτους, σ'α περβόλια, σ'ις ροσιαιές, σ'ις κοιλάδες τών βράχων, ριχνοντας τουφεκιές, μόλις άκούγχαν και τόν παραμωρότερο βποππο κρότο, μόλις άνπλαθαβανόντουσαν και την παραμωρότερη βποππη κίνησι ανθρώπου που προσπαθούσε να κρυφτ'ή. Μερημένους μάλιστα καθώς ήσαν και βέβαια ότι σκοτώνοντας τόν Ιούδα, έκαναν έργο θεάρεστο, που θά είχε την πληρωμή του σ'όν άλλο κόσμο, δέν διατάζαν μπρος σέ τίποτε.

Άλλοίμονο λοιπόν, Ιούδα, αν τόν ανακαλύπταν. Όσο καλός νέος και αν ήταν, και όσο αγαπητός, δέν διατάζαν να τόν τραυματίσουν με τις σφαίρες των. Άν έστρεφε μάλιστα σ'α χέρια τους, τόν άποτελειωναν εκεί έπί τόπου.

Εύτυχώς αυτός που παριστανε τόν Ιούδα, πάντα σχεδόν κατάφθωνε να μείνη κρυμμένος. Και μόνον τρεις φορές σημειώθησαν άγριοι φόνου νέων πομπταζών τόν τραγικό αυτόν ρόλο. Μά και σ'ις περιπτώσεις αυτές, τούς άτυχους νέους είχαν προδώσει έχθροί τους ή άντίπαλοί τους σ' έρωτικές υποθέσεις, που τούς φθονούσαν θανάσιμα. Σήμερα εύτυχώς τ'ο άγριο αυτό έθιμο έχει καταργηθεί.

Ο Ιούδας.